

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2015

EL MISTERI DE LA CAIXA MÀGICA

Inici: Fragment de *El gran amic gegant* de Roald Dahl

(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 1rA Escola Castell Ciuró, Molins de Rei (Tutora: Paqui Martin)

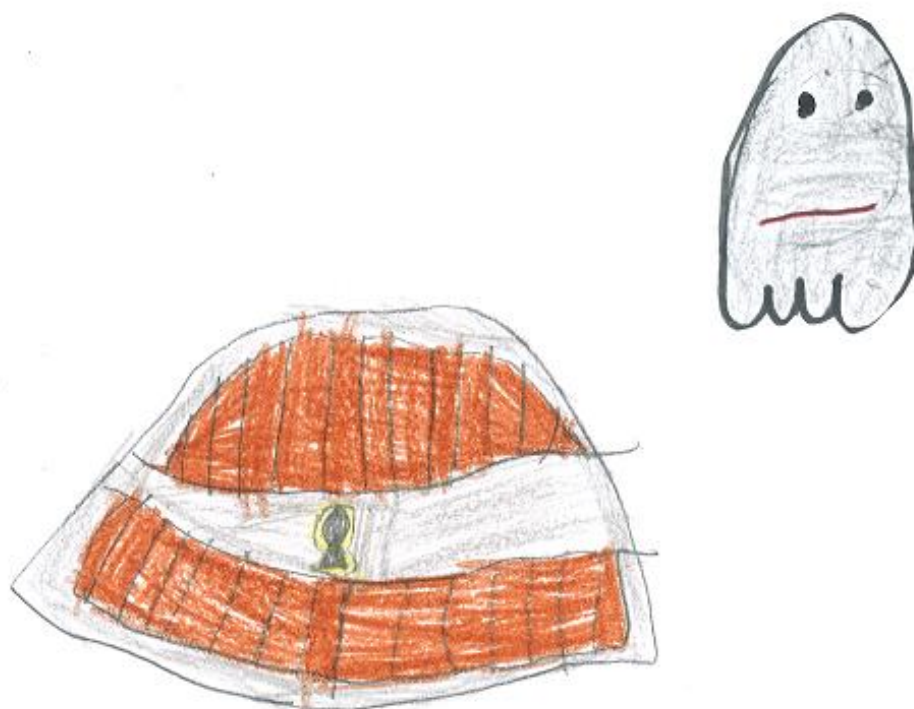
Desenllaç: Alumnes 2n Escola Pont de la Cadena, Molins de Rei (Tutora: Laura Torres)

L'hora màgica és un moment especial a plena nit quan tots els nens i els grans són ben adormits i totes les coses misterioses surten dels seus amagatalls i s'apoderen del món.

La nostra història comença quan de cop i volta, uns personatges surten cap a un Palau.

Us preguntareu per què? I la resposta és perquè es pensaven que en un dels Palaus hi havia una caixa màgica amagada. Hi ha dos Palaus, un al costat de l'altre, un que es diu Playmòbil i un altre que es diu Lego.

Al Palau hi vivia en Ramon, un fantasma molt divertit, però que quan volia espantava els que anaven a molestar-lo a casa seva.

Als voltants dels Palaus hi havia un riu on vivia una sirena que es deia Sara. Quan van ser les dotze de la nit... es va despertar disposada a trobar la caixa màgica.

Un ratpenat va sortir d'una claveguera amb els ulls vermells per la son i com que també volia la caixa, va volar fins el Palau.

També es va despertar el vampir, en Pepito, que vivia amb la bruixa a dins de la caseta que hi havia a sobre d'una alzina, al bosc proper al Palau Lego. La bruixa es deia Maria. Era una nena de 6 anys i era molt bonica, però quan s'enfadava es convertia en una bruixa molt dolenta i lletja... i el nas li creixia molt. Feia molta por.

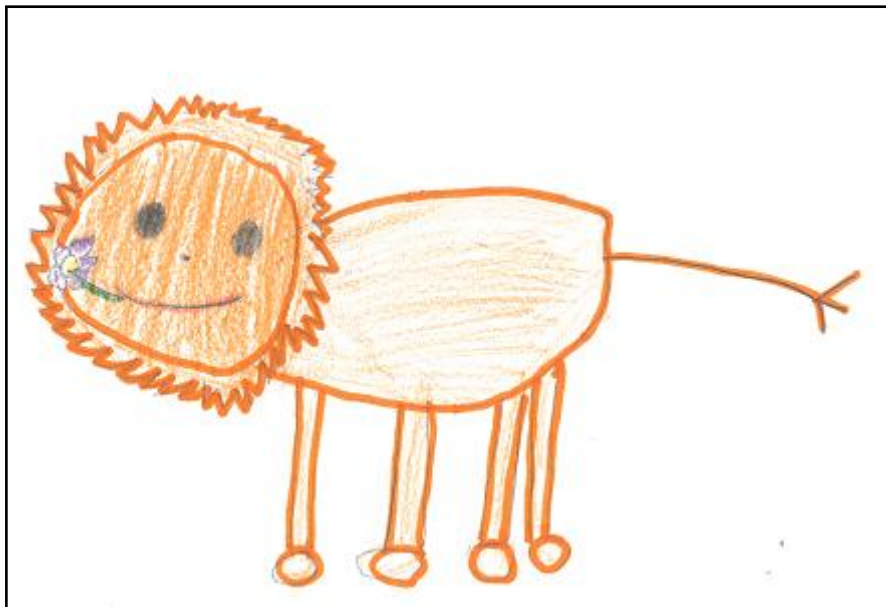
Al bosc també vivien un llop i un lleó. El lleó que era molt i molt despistat, no se'n recordava ni del seu nom, que és Paco. Mai, mai, mai ... es barallava amb ningú.... perquè no se'n recordava que era un lleó ferotge, tot el contrari ... sempre duia flors per a regalar a qui es trobés pel seu camí.

En canvi el llop Toponga era tot el contrari, tan mogut, tan mogut que sempre li passaven coses: com un dia que es va cremar la mà amb una petita espelma o, l'altre dia, quan va voler escalar pel mur del palau i va caure trencant-se una pota.

Pel bosc acostuma anar a passejar el pare, un bon home que viu per allà i que per prendre una mica l'aire aprofita quan els seus fills ja estan al llit.

Aquella nit va observar molt de moviment al bosc

- Què deu passar? -es preguntava.
 - Què són aquells puntets vermells que es mouen? -va dir molt sorprès.
- I això? -i ràpidament es va amagar darrere un arbre, quan va veure que venia un lleó.

- Què porta a la boca? -es va preguntar.
No pot ser. Sí, sí, és una flor! I mira ...
darrere va un llop amb una pota
enquixada... Tot plegat és molt estrany.

I va decidir seguir-los. Semblava que tots anaven cap al palau.

En Ramon, que estava sopant, escoltava molts sorolls fora i va voler cap a la finestra.

- Què passa? -

I va veure un lleó que tenia una flor a la boca entrant per la finestra!!!

Un ratpenat amb els ulls com dues gotes de sang perseguit per un home, una nena preciosa i un vampir que venien asseguts dalt d'una escombra i volaaaant!! !

I al riu una sirena que intentava entrar al Palau del costat.

I en Ramon, molt enfadat va pensar: Què volen tots aquests...???

Així que va sortir per la finestra i els va dir:

- Què feu tots aquí? Què voleu?

I tots van cridar alhora:

- Busquem la caixa màgica!!!
- Una caixa màgica? Fa anys que visc aquí i no n'he vist mai cap! Sabeu com és? -va respondre en Ramon.
- Nooooo!!! Però, si us plau, ens deixes entrar per buscar-la? -van demanar tots nerviosos.
- Sí, es clar, però a canvi m'heu de deixar buscar-la amb vosaltres! -va dir en Ramon.
- D'acord!!! -van respondre ben contents.

Tots es van trobar al vestíbul del palau Lego i van decidir com s'organitzarien per trobar la caixa. Van pensar que seria millor fer dos grups, un seria l'aeri, és a dir, tots els que saben volar (el fantasma Ramon, el ratpenat, el vampir Pepito i la bruixa Maria) i l'altre seria el terrestre, format pel lleó Paco, el llop Toponga i el pare.

Així doncs, cada grup es va posar mans a l'obra i va començar a buscar la caixa a un pis diferent del palau. El grup aeri va anar al pis de dalt i el terrestre es va quedar al pis de baix. Tots la buscaven per tot arreu molt nerviosos i emocionats. Ho van remenar tot: sota els llits, dins i sobre els armaris, entre la roba, sota els coixins, a les prestatgeries..., però res de res... la caixa no apareixia per enlloc...

Ja començaven a estar cansats i desanimats quan, de cop i volta, es van sentir dues veus que deien cridant:

- Una clau! He trobat una clau!
- Una clau? -van respondre la resta ben estranyats.

I el lleó Paco, que era tan despistat, va dir:

- Que bé! Per fi, l'hem trobat!
- Paco, estàvem buscant una caixa màgica, no una clau! -va respondre la bruixa Maria.
- Ah sí? Ostres ja no ho recordava -va dir el lleó.
- I qui ha trobat una clau? -va preguntar el pare ben encuriosit.
- Jo! -va dir el fantasma Ramon des del pis de dalt.
- Jo! -va dir el llop Toponga des del pis de baix.
- Dues claus? Ara sí que no entenc res de res...
-va comentar el lleó Paco.

Es van reunir tots al vestibul i en Toponga i en Ramon van ensenyar les claus que havien trobat. No eren unes claus normals, sinó que la d'en Ramon era d'or i la d'en Toponga tenia forma de calavera.

Van pensar que potser aquestes claus podrien obrir la caixa màgica, però encara havien de trobar-la! Ja no sabien què fer més ni per on buscar...

I... de sobte, en Ramon va exclamar:

- I la sirena? On està la sirena? Jo, quan us vaig veure arribar a tots des de la finestra, vaig veure una sirena que venia nedant pel riu!!
- Una sirena?, nosaltres no hem vist a cap sirena! -van dir tots amb cara de sorpresa.

El vampir Pepito, que era molt intel·ligent, va dir:

- Potser està al palau Playmòbil!

I la bruixa Maria va respondre:

- I potser la caixa màgica està també allà!

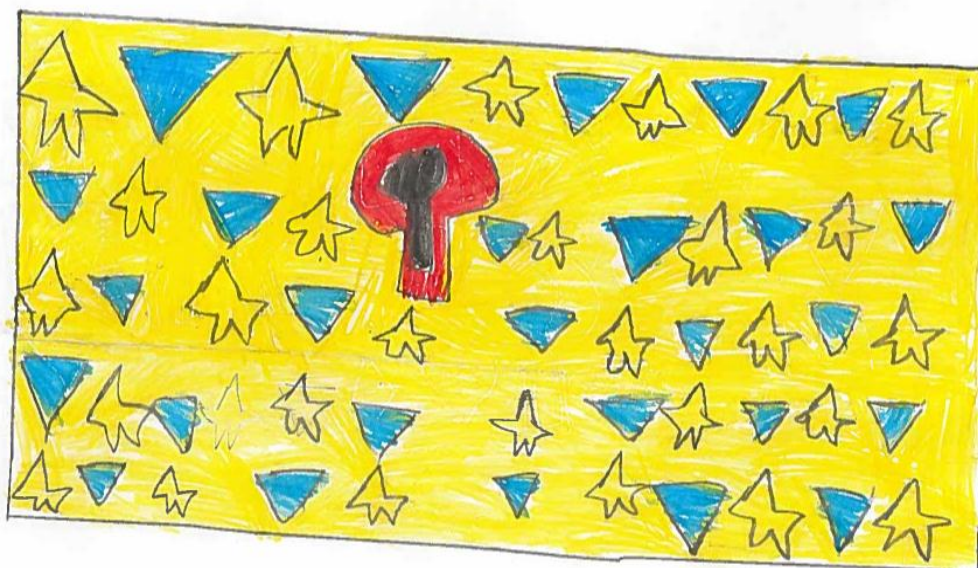
Tots van sortir corrents i volant cap a l'altre palau en busca de la sirena i la caixa. Feien tant de soroll que la sirena els va sentir i els va obrir la porta una mica espantada.

- Hola a tothom! -va dir la sirena.
- Hola! Com et dius? Què fas aquí? Has trobat la caixa màgica? -van respondre tots alhora.

- A poc a poc! Quantes preguntes!! A veure, em dic Sara i, com que vaig veure que tots entràreu al palau Lego, vaig pensar que si buscava la caixa al palau Playmòbil tindriem més possibilitats de trobar-la -va explicar la Sara.
- Molt ben pensat! I has trobat la caixa? -va dir el pare.
- Sí, però no la puc obrir. Té un pany i fa estona que busco la clau per obrir-la, però no la trobo! -va dir la sirena.
- Ha trobat la caixa! Ha trobat la caixa!
-cridaven i saltaven tots ben contents!
Tranquil·la, nosaltres tenim les claus!
- Les claus? Però si només en necessitem una!
Tot això és ben estrany, però guardem-les que segur que les necessitarem! -va dir la Sara.

Tots estaven molt i molt contents, així que la sirena els va ensenyar on estava la caixa. Quan la van veure, es van quedar amb la boca oberta perquè era d'or amb diamants enganxats, era molt gran, quadrada i brillant.

Tots estaven impacients per obrir-la, però abans de fer-ho, la bruixa Maria va dir:

- Espereu! No sabem què hi ha a dins però, abans d'obrir-la, hem de decidir què farem amb allò que hi hagi dins.

I el llop Toponga, molt nerviós, va respondre:

- El més just seria que ens ho repartíssim. Cada grup ha trobat una clau i la sirena Sara ha trobat la caixa. Sense l'esforç de tots no ho haguéssim aconseguit. Què en penseu?

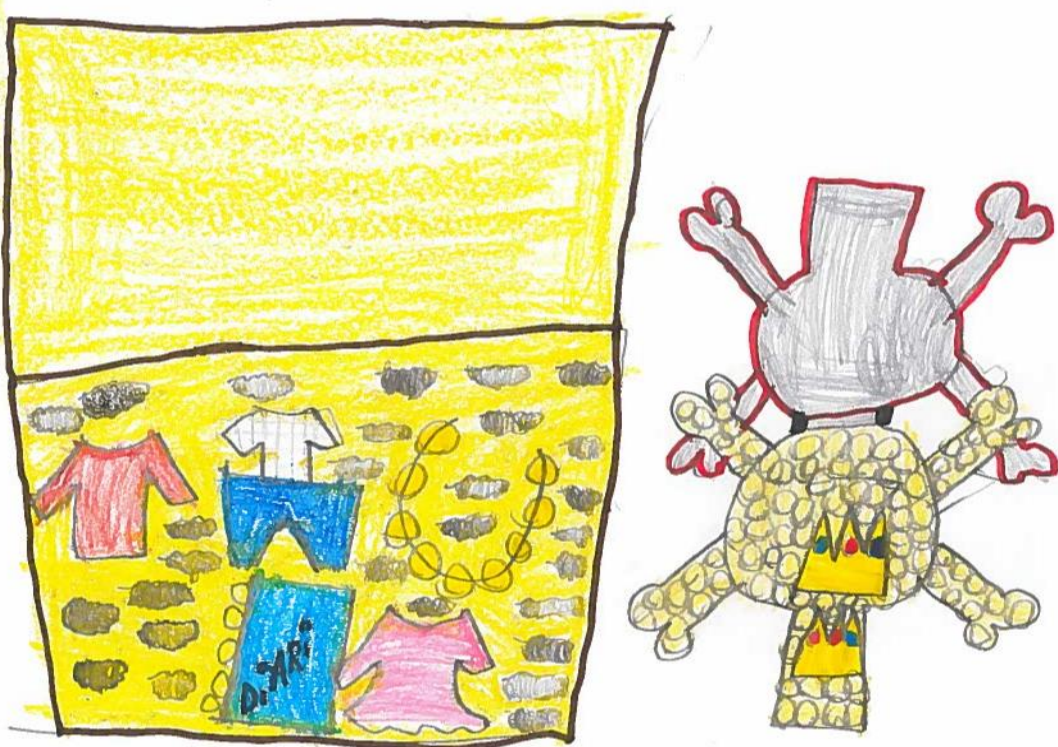
Tothom va estar d'acord amb les paraules d'en Toponga, així que ja només quedava que decidissin quina clau utilitzar per obrir-la i, el fantasma Ramon va pensar que si la clau que havia trobat era d'or i la caixa també era d'or, potser la podria obrir. Ho va intentar i ho va aconseguir!

Tots estaven molt nerviosos i amb ganes de veure què hi havia a dins. Quan en Ramon la va obrir, tots es van quedar localadats, estava plena de joies, minerals, diamants molt grans, vestits de feia anys i un diari en què explicava que la caixa i els palaus eren d'uns reis molt rics que havien viscut feia molts anys allà.

A més a més, el llop Toponga, que no parava quiet, va veure una caixa més petita de color negra i vermella en forma de calavera.

- Amb la meua clau la podem obrir, també té forma de calavera! -va dir.

I així ho va fer. Quan la va obrir, va veure que estava plena de monedes d'or i també hi havia dues corones dels antics reis que havien viscut als palaus.

Tal i com havien quedat, es van repartir el tresor i van fer una festa per celebrar-ho. Ben alegres, van marxar cadascú cap a casa seva.

Tots van viure molt feliços i van decidir que, una vegada a l'any, es trobarien al palau Playmòbil per celebrar que, gràcies al treball en equip, van trobar el tresor amagat a la caixa màgica.

I, caixa màgica trobada,
història acabada.